

მშობლივი პატრიარქი

იუმორისტ.
ჟურნალი
№ 14

კომედია „ღაღატი“, შედგენილი ჰ. კოთუას მიერ.

სურათი წარმოადგენს სცენას, როცა რუს-სომეხთა ხმებით გასული ქართველი ხმოსნები გამოდიან საარჩევნო ყუთის თეთრი კარებიდან.

კითხვა-პასუხი.

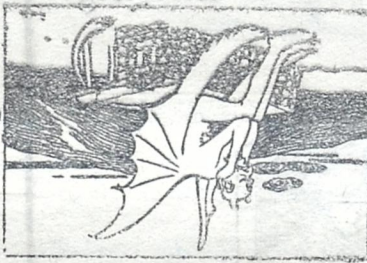
პართენს ვეახელ (გოთუას),
 ყუთიდან ამოდიოდა
 და გათეფრებულს, ჯერ კიდევ
 თავს ოხშივარი სდიოდა.

კვითხე: — ესოდენ ქართველნი
 რაგვარად გამითეთრდითო:
 აკი ამბობენ: „ყორანი
 არ გათეთრდება ხეხითო?“

მომიგო: „ვენქსა და ქვიშას
 შვა უძევს დიდი ზღვარიო.
 სომხებს და რუსებს დავსტყუეთ,
 ჩვენ კი ვუთხარით ვარიო.“

კვითხე: — მაშ რუსი კვილი
 რათ გაათეთრე ბიძია?

მომიგო: — კუტა, ის კაცი
 ქართველი ერის სიძეა.

კერძო მიწერ-მოწერა*)

უფალო თავუნა!

თუმცა პირადათ ვერ გიცნობ, ან უკეთ რომ
 ვთქვა, სწორეთ იმიტომ რომ პირადათ ვერ გიცნობ
 „შენობით“ უნდა გელაპარაკო.

„თქვენობით“ ლაპარაკი, დამეთანხმებია, არ
 სჩვევია ქართულ ენას; ეს „თქვენ“, როდესაც ერთ
 კაცს მიმართავ მრავლობითი რიცხვით, — სრულიად
 უცხოა ჩვენი ენის ხასიათისთვის. ზრდილობის ან
 მორიდებისა და პატივისცემის გამოსახატავათ მრავალი
 სხვა საშვალეა მოკაობა ჩვენს დედაენას და

*) თუმცა ეს წერილი სახუმარო კილოზე დაწერილი
 არ არის, რედაქცია მაინც აღვიღს უთმობს მას, რადგან
 ჰფიქრობს, რომ შიგ საყურადღებო საკითხია დასმული. ბ.
 თავუნას პასუხს უახლოეს №-ში მოვითავსებთ.

„თქვენობა ნაძალადევით და უსაფუძლოთ შემოვი
 დეთ იმ დროს, როდესაც ყოველსავე მშობლიურს
 განზრახ ვივიწყებდით და უცხოს ვეპოტინებოდით
 სულელურის სიხარულით...“

შენს წერილებს „ემშაკის მათრახში“ გულდას-
 მით ვკითხულობ ხოლმე. პირში ძრახვას ვარ ჩვეუ-
 ლი და გულახდილათ გეტყვი: ნიქს შენს ნაწერებ-
 ში მე ვერა ვხედავ. წერის უნარი გაქვს, მაგრამ ნა-
 პერწყალი, ღვთიური ცეცხლი, შავ სტრიქონებს
 რომ აელვარებს, გაკლია. მაინცა და მაინც შენი
 ნაწერის კითხვა მოსაწყენი არ არის და თუ ნამ-
 დვილ სიამეს ვერ აგრძნობინებს კაცს, გაართობს
 მაინც ხან და ხან. ჩვენს დროში კი ესეც დიდი
 ღირსება არის.

ვინიცის, ეგება შენ იწყინო კიდევ და სთქვა:
 ვინ არის ეგ მეტიჩარა, არამკითხე, მე, სრულიად
 საქართველოს მეორე იუმორისტს, ასეთ რასმეს რომ
 მიბედავსო.

მართალია შენ მეორე ხარ, როგორც იუმორ-
 ისტი, (პროფესიონალ იუმორისტებს ვანგარიშობ)
 საქართველოში, მაგრამ ნუ დაივიწყებ, რომ ამ გვა-
 რი პროფესიონალი იუმორისტი ჩვენში... მხოლოდ
 ორია, და მაშასადამე შენვე უკანასკნელი ყოფილ-
 ხარ.

ეს იმასა ჰვავს, ერთმა ქართველმა ახალგაზდა
 რომ დაიკვება, აღმოსავლეთის ფაკულტეტი უპი-
 ველესათ გავათავებო, და ბოლოს აღმოჩნდა, რ
 იმ წელიწადში მხოლოდ იმას გაეთავებია კურსი
 ერთად ერთს, ასე რომ, ძალიანაც რომ სდომოდ
 „მეორეთ“ ვერ გაათავებდა.

ესეც არ იყოს, მე „მეტიჩარა არამკითხე“ არ
 გახლავარ, და ამ წერილის ბოლოში რომ ჩემი ვი-
 ნაობა გავამეღავნო, შენც დარწმუნდები, რომ ჩემი
 აზრი ყველა ქართველ მწერლისთვის საყურადღებო
 და ფასდაუღებელია.

მაგრამ სიტყვა გამიგრძელდა და ისევ საგან-
 ვუბრუნდები.

უმთავრესი ნაკლი შენი „შემოკმედებისა“ (ნუ
 იწყენ ამ ბრჭყალებს!) ის არის, რომ ზომა, ზომიერ-
 რება, არ იცი. ზომიერება „მეშჩანური“ თვისებაა
 მართალია. მაგრამ მწერლისათვის ეს „მეშჩანური
 თვისება დიდ რასმე განძს შეადგენს.

შენ კი ეს განძი არა გაქვს. ისეთ დროსა და
 ალაგას გადააქარბებ ზომას, რომ სწორეთ იმ ფურ-
 ემსგავსები ხოლმე, რომელმაც იწველა იწველა, ბო-
 ლოს წიხლი ჰკრა და დაღვარა.

მაგალითებისათვის შორს არ წავალ. აი, თუნდ, 12 „ეშმაკის მათრახისა“!

თქვენ (შენ და „ეშმაკმა“) სასაცილოთ აიღეთ ლიტერატურული მოვლენა, „ცისფერი ყანწები“. დაცინვის საგნად გაიხადეთ უმთავრესათ ერთი მხარე ამ მოვლენისა: პორნოგრაფია. მაგრამ ისე გადააქარბეთ ზონას, რომ „ყანწების“ რეკორდს აღემატეთ და თვით თქვენი № ბევრათ უფრო პორნოგრაფიული გამოდგა, ვიდრე თქვენგან ყბადაღებული „ყანწები“.

ეს კიდევ არაფერი. ჯანი გავარდეს „მოვლენას“ და ამ „მოვლენის“ უშნოთ გაკილვას! თქვენ არ დაინდეთ პიროვნებანი (თქვენი დამახასიათებელი ყოვლად საზიზღარი ჩვეულებანი) და ლაფში ამოსვარეთ ისეთი კაცები, რომელთაც დიდი ღვაწლი მიუძღვას ჩვენი საზოგადოების წინაშე.

რა უფლების ძალით იკადრე შენ და შენმა „primus ego“-მ, ეშმაკმა, გრიგოლ რობაქიძის ასე უდიერათ და უზრდელათ გაბაიბურება და დამცირება.

განა თქვენ არ იცით, ვინ არის გრ. რობაქიძე და რა ღვაწლი მიუძღვის მას ჩვენი ერის წინაშე?..

გრიგოლ რობაქიძე ის მოღვაწე გახლავთ, რომელმაც თავის პიროვნებაში გაასახიერა სინთეზი ასავლეთისა და აღმოსავლეთის კულტუროსნობის, შეათანხმა ქართული და ევროპიული (ამ სიტყვების საუკეთესო მნიშვნელობას ვგულისხმობ) დასაწყისი და წარსდგა თავის ერის წინაშე, ვითარცა იცუმის ზეზთადამიანი გრძობა-გონება-დაჩლუნგებულ „ადამიანთა, მეტის მეტად ადამიანთა“ წინაშე.

გრ. რობაქიძე ის ქლიბი და კვერია, ობ-მოკიდებულ ტრადიციებისა და უზნეო ზნეობათა ბორკილებს რომ სჭრის და ამსხვრევს არა მხოლოდ ზებირ სიტყვით, რომლის ნამდვილი ჯადოქარია, არამედ ლიტერატურასა და, ასე გასინჯე, თვით ცხოვრებაშიაც.

გრიგოლ რობაქიძე არის პირველი მსაჯული მშვენიერებისა (arbiter elegantiarum) საქართველოში და ნამდვილი რევოლიუციონერი ესთეტიურ შემოქმედებისა, ენამკვივრობისა და მეტყველების სფეროში.

გრიგოლ რობაქიძე პირველია, თანამედროვე ქართველობას რომ სრულ ორატორათ მოევიღინა. ის ერთად ერთია, ჩვენს მწერლობაში ერთსა და ივავე დროს სიტყვა—ძუნწობისა და სიტყვა—უხვო-

ბის საოცარ შეთანხმებას რომ გვიჩვენებს (სიტყვა—ძუნწობა, რადგან შეუგნია სიტყვის მოჭირნეობა და თადარიგიანობა (ეკონომია) და სიტყვა—უხვობა, რადგან ლექსიკონი მისი მეტყველებისა დაუშრეტელია).

გრიგოლ რობაქიძეს თამამათ შემიძლია კულტუროსან ქართველის ნიშნში და ქართველი ერის სხვა ერთა წინაშე გამოამჩინებელი ვუწოდო. საკმაოა გაიხსენო ამ დღეებში მიცვლილ სოციოლო, მ. მ. კოვალევსკის, სიტყვები, რობაქიძისთვის რომ სთქვა პეტროგრადში, როცა უკანასკნელმა ილია ქავჭავაძის სახსოვრათ გამართულ საღამოზე შეუდარებელი სიტყვა წარმოსთქვა, და შენ დარწმუნდები, რადენათ ძვერფასია გრ. რობაქიძისთანა მოღვაწე ყველგან დავიწყებულისა და აბუჩათ ავღლებულ ქართველი ერისთავის (აი მ. მ. კოვალევსკის სიტყვები: „რომც არ გვცნობოდა საქართველოს და მისი წარსული კულტურული ცხოვრების მრავალსახიერობა და სიდიადე, საკმაო იყო მოგვესმინა ყოვლად ნიჭიერ ქაბუკის გრ. რობაქიძის საუცხოო სიტყვა, რათა გადაჭრით მეთქვა: იმ ერს, რომელსაც ასეთი ახალგაზრდა თაობა ჰყავს, დიდებული მერმისი მოელის!“)...

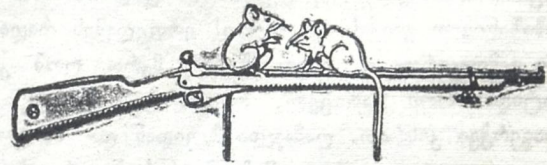
ებლა გეკითხები, უფალო თავუნა: რა მიზეზია, რომ ასეთი პიროვნება შენი ოხუნჯობის სარბიელზე გაგიგდია და წამდაუწუმ ხელწამოსაკრავათ გაგიხდია?

ამ კითხვას შენ ვაქცატურათ ვერ უპასუხებ, რადგან ასეთი პასუხი შენ მიერ საკუთარ თავის დამარხვას დაედრებოდა. ისევ მე გავცემ პასუხს ჩემგანვე დასმულ კითხვას:

მიზეზი ის არის, რომ (მაპატივე გულახდილობა) უნიჭობა შურიანობის მშობელია, შენ გაკლია ის, რაც გრ. რობაქიძეს, უხვად აქვს მიმადლებული და ვინაიდან ვერ მისწვდები მას, გსურს, რომ დაამცირო და ყბად აიღო.

ამით ვათავებ წერილს და გირჩევ, თავი დაანებო იმ სამარცხვინო ჩვეულებას, რომლის მიზეზი მხოლოდ უძღლური შურიანობა არის.

შენი კეთილის მსურველი ბუზანკალი.

არშაკას ჩივილი.

მეჩქემე არშაკა მოდის ბასრადან
სანაფაგით სეღში. სადამოა. ცოტა
გადაკრულშია და ეშხზე მოსული
მღერის: „ზარზე გაქვს საღი, შაფ-
შავი თვალი, კოცნა მსურს შენი“...

ვართანუშ, (ცოლს ეძახის) გენაცვალე კარა-
ლინკა სახეში. იზვინი, დუშა მოი, რომ ცოტა და-
ვაგვიანე სადილის პრაფიზია, მაგრამ ნიჩავო, მე ხომ
არა ვარ მინავთი! დამბატოქეს და ცოტა გადავხუ-
ხე. ვა წელიწადში ერთხელ ღვინო მეღირსოს და
მაშინაც ატკაზი ვთქო! ეე, მიუღრეგ. ბუთლიკა მა-
ნეთი ღირს, შუტკა შტოლი! ღმერთმა ააშენოს
იმთი ოჯახი, რომ პირი გამასველებინეს და გამა-
ქრისტიანეს, თორემ გავთათრდი უფლის მადლი!
ისევ სხვა თუ მიზამს უგაშჩენიეს, თორემ მე ვინ
მამაქვავა ღვინის ფული! მილოგა-ადეღსხანოვის აწა-
პნილი მაუდიც რომ მე დამიმტკიცონ, მაინც ვერ
გავბედავ სობსტვენი აბეზაჩენიით ღვინის ყიდვას.
ვა, ვა, კაცო, ბოთლი მანეთი რა ბოტკინის კაპლია,
თუ უშვილობის წამალი! ვერა, ძმაო, მილიონჩიკი
რომ გავხდე, მაინც მაგ ფასს არ მივსცემ ღვინოში.
არა, ეს ჩემი დედაკაციც ტუტუცია უფლის მად-
ლით, დარდაკია რაღა! „ნუ დაღევო“. ბიჭო, დამ-
პატიქეს, „უგაშჩენია გამიკეთეს და მაშ არ დაგ-
ლიო“ არა, ის თუ ტუტუცი არ არის, იმას რა
ენადღვლება მე რომ მუქთა კუბოში ბაღდადური ჩა-
მოუარო! სხვის ქელეხში რომ ჩემი კვდარი ვაცხო-
ნო, რაზევ ეტა ბოლშოი გრემნო?! ვა, ჩემსას ხომ
არა ვჭამ, სხვისასა ვჭამ, კამუ კაკოი დელო! ვიცი
ესლა მამდგება ეს აბალარო და ისე გამთათხავს,
რომ მთელი პაქარნი კამანდის შლანგები ერთათ
რომ მიშხაპუნონ წინ და უკან, მაინც ვერ გამრე-
ცხავენ. მერე რა ღონიერია ის წყეული ისა! თუ
გუნებაზე არ არის ბერეგის! რომ დატრიალდება
გიჟი ბუღასავით და გერმანწკი პულემიოტივით და-
მაყრის მუშუებს, გვერდებს სულ დაღნაბოინი. ზა-
რბაზანივით გააქვს ბაგა-ბუაი! ერთ ღამეს რაღაცა-
ზე გამიჯავრდა და ისეთი წიხლი მკრა, რომ კრა-
ოტიდან რომ წამოველ, როგორც რედისკა, ისე
დავერქვი კისრით. დამაჯდა ზევიდან და როგორც
ნაკლული ტიკი, ისე დამაქანქყარა! ნჯღრევას ვი-

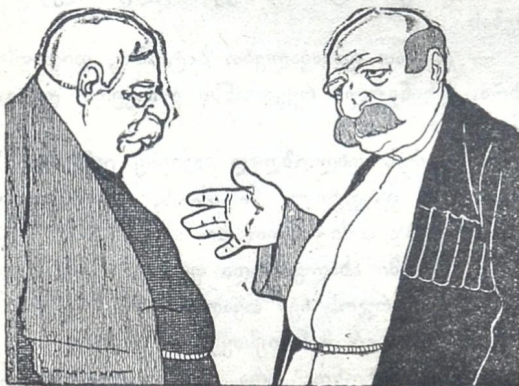
ნა ჩივის, ქრისტიანო ეს უზარმაზარი დედაკაცი
რომ დამეცა, როგორც სამკაპეიკიანი პაპიროზის
ქალადი, ისე გამათხელა. ვყვირი: ვართანუშ, მოი
სალაფეი, მოი კაქკაქ, მოი ყვავ, ნუ მამკლამ, თო-
რემ ხანდახან მეც გამოვადგები მეთქი. ბევრი ვე-
ხეწე, მაგრამ სანამ სულ არ დააფრინა ის მოვრო-
ვილი ჰოპოპები, მანამ არ მომშორდა ვიცი ესლა
გადაკრულში რომ დამინახამს ნამდვილათ დამეტა-
კება სოროკდვა სანტრიმეტროვი ყუმბარასავით და
ვინ იცის ნახლოვებაში გადამისროლოს! ვა, რა ძა-
ლიან ფინთი და უფასნი რამ არის, მაგრამ ლუბო-
ვნიკობაც კარგი იცის იმ წყეულში. როცა გუნე-
ბაზეა ნამდვილი ლედინიცის კამფეტია რაღა! შეზა-
რხოშებული და ეშხზე მოსული რომ გადაუსობ
ხლომე ხელსა, ისე ღნება ის შეითანი, თითქოს
ყინვარი შაქარიო! ვა, ერთი უნდა ნახოთ, მაშინ,
როგორ აქანებს იმ კულს, გვერდება გოროწყოი
უპრავის საათის მაიატნიკია! ნამდვილი ფუტურო-
სტია უფლის მადლი!

ეს, მახლას... ვართანუშას კიდენ გაუძღვებს კა-
ცი, მაგრამ ამ პრაფიზიას რა უნდა უყოს აღამიანმა!
ქრისტიანო, გირვანქა ხორცი და ორი აბაზი! მე-
რე რა ხორცი კაცო მიცვალებულს რომ საფლაგზე
დაუკურთხო იმის ზაპახით მთელი ხოჯივანქის
კვდრები დაიბნიდებიან და წამოკვივდებიან, ისეთი
გლინოი რამ არის! ვა, ვა, ვა, აფსუს, ძველო
ღრობავ! სამ მანეთად ხუთი ბიჭი ქალაქიდან საი-
ქომდინ მივიდოდა ქეიფითა. ესლა თუმანიც რომ
დახარჯო, პასლედნი დახლიდრის ყურის დაღაბან-
დამდინაც ვერ მივა შენი ქეიფი! კაცო, რა პრაფე-
ზია, რა სხვა, ყველაფერს ცეცხლი ეკიდება. აღა-
მიანო, წყვილი ჩექმა ოთხი და ხუთი თუმანი სად
გავონილა! მოდი ესლა და ჩემისთანა ქეციანმა სა-
პოქნიკმა იცხოვროს! რითი, როგორ? არა რომელი
სუმაშეჩი შემაკერინებს ხუთ თუმნიან ჩექმებს! ყვე-
ლა, ყველა, მაგრამ ეს ტყავი რამ გააძვირა ასე
ბეზბოქნათ, მიკვირს ქრისტეს მადლი! კაცო, ქრის-
ტეს დაბადებიდან დღევანდლამდინ იმდენი ტყავი
არასოდეს არ გახდოდა, როგორც ამ ვიანობაში
ვაქრებმა ხალხს ტყავი გააძვრეს! მერე სად წავიდა
ამოტოლა ტყავი! ეტა პრამა უდივიტელნი დედა
ვი ბოლუ! ვა, ვა, ვა, ეს რა ამბავია! გირვანქა პა-
ლაში ხუთი მანეთი!!! წყვილი ჩექმა ხუთი თუმანი
ეე!!! ისიც ვისაც აკურატნი რაზმერის ფეხები აქვს!
ზოგიერთს იმოტოლა ვერანი ფეხები აქვს, რომ

ერთ მებაშეს აბეზპეჩენიას გაუჩენს სლაბოდნათ. მოდი ეხლა და იმისთანა უყალიბო ფეხის პატრონსაც აბიკნოვენი ფასებში შეაუყერე! რა ექნა ძმაო, ხელს არ მომცემს. მადლობა ღმერთს რომ ჩემს ვართანუშას შარშან შეაუყერე პოლსაპოყეები, თორემ ეხლა რა თანხა გაუძლებდა! ვა ხუმრობა ხომ არ არის! იმის კანკები რომ ნახოთ ღვენადლატი დუიმოვი ვადაპრაგოდნი ტრუბა გეგონება უფლის მადლმა! ახლა ფეხები! ისე აქვს წაგძლეებული ის ლაპკები, თითქოს ორთაქალის ეშაჩი მოსტიაო! ქრისტიანო, იმის ფეხის ზომის ქალაღს როცა ვერა ვმოულობდი ფრიალის კუდით უზომავდი ხოლომე, შუტკა შტოლი! ხარაევის მთელი პადოშების მობილიზაცია რომ მახდინო, მაინც იმის პარა პოლსაპოყეს არ ეყოფა. მოდი ეხლა იცხოვრე ამისთანა ცეცხლის კიდებში უფულო კაცმა! ოხ, ვინავე, შენ მამგონს რა უთხრა! კაცო, რომ გაქიმეს ეს ვინა თათრის კვდარივათა და აღარ ათავებენ, რა ამბავია? განა რა გახდა ეს გერმანია! მიდი რაღა დაადევი იმ პივით გაბერილ მუცელში, რომ კიშკებმა სულ კამარინწყის ტანცაობა დაიწყონ. მე უნდა ვიყო, რომ ერთი ისეთი ჩავათხლაშო იმ პენდნი ცილინდრში, რომ ზავეშჩანის დაწერაც ვეღარ მოასწროს. განა ამდენს ვალაპარაკებ.

მიდი რაღა, ჩაფარე,
 არ აცალო ატვეჩაი,
 კაკ ონ სმეეტ ცელომ სვეტუ,
 კრუგომ დელატ აბიეაი!
 შამოჰკარი ავლაბრულათ,
 დაადევი საფეთქელში,
 ისეთ ჭიტლაყი ამოჰკარ,
 არ ენახოს თავის დღეში.

გოგია.

უსტარი ემბაკს.

ყვირილიდან.

ძია, ეშმაკო! ისმინეთ მცირე ვედრება ჩვენია მათრახი წამოგვაშველეთ თანაარს მყოფი შენია, და ინახულოე ყვირილა დიდათ ცნობილი ძველად მტერისა — მტრულად დამხვედრი, მეგობრისათვის ქველად. ცხრაას ხუთს მოვარდ-ყვავილე მისი ბუნება დიადი, ეხლა შამბნარით მოცულა, გამეფებულა წყვილადი. დაბაში დათარეშობენ ქვეყნის ორგული პირები ბანქოს და ნარდის თამაში... ეს არის მათი ფიქრები. სვირულ ნუნუას გადაჰკვრენ, ჩვენი ნაქები სტუმრები, შემდეგ კლუბისკენ გასწევენ სად თავს იყრიან „ტუზები“. ვასო იქ არის, პატარა, (ურუშაძეა გვარად) სპექტაკლი, ლოტო, თამაში მზათა მასთან მარადა. მანდილოსნებიც იქ არის, ღამეს ათევენ ხშირად და პაემანის შემდგომად დროს ატარებენ ტკბილიდა. ვაქრები ბუქნას დადიან მომხმარებელთა ზურგზედა, დარდანელისა დაკეტვამ სჩანს იმოქმედა მათზედა. კოპერატივის განხნამა კვლავ შეარყია ჰაერი, ვაქრებს ვინ ჩივა, იოსებს რამ შეუცვალა იერი? „ეროთბის“ წინააღმდეგი მისგან ხმა გვესმის ხშირია არ კმარა მარტო სახელი ხალხს მეგობარი სჭირია.

გუნცაძოვანთა კრებული
 თავადოვანთა გვარია,
 (რა უნდა იყოს სიავით
 ოდეს კარგიც რა არია).
 შაბიამანის შესახებ
 მოლია მთა და ბარია
 (ნდობის კაცია, ქონება
 სრულებით მას აბარია.
 არავინა ყავს კანტროლი
 ვინ დაუდგება წინაო
 შანკის საქმიებს აკეთებს
 თავისებურად, შინაო.
 „მეგობრის“ ფურცლებს ამშვენებს
 იოსებ მეტად მარგია
 სახელის განდიდებისთვის
 ხანდახან წერაც კარგია.
 შენი მათრახი ამ პირებს
 მეტის მეტადა სქარია
 არ მოგვატყუო იცოდე,
 არ შეგვიცვალო პირია.
 სხვაც ბევრი არის დაბაში
 მათრახით შესახურება
 შემდეგისათვის გაცნობებ
 ეხლა თუ გვემსახურები.

მალაქია.

ინტერვიუს მაგვარი.

გაზეთი „სამშობლოს“ რედაქციის კარები წყნა-
 რათ შევადე. ბ. ია ეკალაძეს არც კი შეუმჩნევია,
 თუ როგორ აფეტუზე წინ. ის, ხმალ ჩამოკიდებუ-
 ლი მიჯდომოდა საწერ მაგიდას და ღრმა ფიქრებს
 მისცემოდა.

- საღამო ბატონ იას!
- გა...გომარჯოს!
- უკაცრავათ, ხომ არ შევაშინეთ? ბოდისს ვიხდი!
- არაფერია, ცოტათი კი...მარა...თქვენ ვინ ბრძანდებით?
- მე?..
- ალბათ ფუტურისტი იქნებით?
- ჯვარი დამწერე ბატონო—ვიჯმნი ყოველ-
 გვარი ეშმაკეულებისაგან...
- მაშ რაზე გარჯილხართ?

- მინდოდა გამეგო, თუ რით გათავდა საქმე თქვენსა და პავლია იაშვილს შორის.
- დუელი აუცილებელია.
- ნუ თუ უტყვიოთ ველარ მორიგდებით?
- რაო?.. ტყვიით კი არა, მამა-პაპური ხმლით უნდა გადაწყდეს საქმე.
- მაშ რევოლვერებით აღარ მოხდება თქვენი დუელი?
- არა! მე, როგორც ქართველი კაცი, ქარს თულ ტრადიციას ვერ ვუღალატებ.
- ამ სიტყვის დაბოლოებისათანავე წამოიჭრა ზეზე, და შიშველი ხმალი ჰაერში შეათამაშა. ში-
 შით გულ-გახეთქილი მაშინვე მოვსწყდი იქაურობას და პირდაპირ მეგობრის რედაქციაში ამოვყავი თავი. იქ ჩვენი კრიტიკოსი კიტა გაცხარებული ელა-
 პარაკებოდა ვილაც ქაღაროსანს.
- არა, არა გიორგი. თქვენ როგორ დაიჯე-
 რეთ ჩემი ფუტურისტობა? ნუ თუ თქვენ არ იცო-
 დით, არ შესძლო მე ფუტურისტი ვყოფილიყავი
 იმისთვის, რომ ორმოცდა ხუთ წელიწადს გადავ-
 ცილდი.
- თუ აგრეა რა გრჯიდათ მათ ქებას? მივა-
 ძახე და კადნიერად გამოვექიმიე წინ.
- თქვენ... თქვენ რა გნებავთ? უსათუოდ
 სეკუნდნტად იქნებით მოგზავნილი? თავაზიანად
 შემეკითხა და... მეც მოვლბი.
- დიან ბატონო, თქვენ იმათ აქებდით და...
 — ეგ არაფერი მეგობარო, მე აბა ვის არ ვა-
 ქებ, თუ კი ოდნავ მაინც გვენათესავება, ჰოდა თუ
 ხათრი გაქვთ უთხარით ყველას, ყველას უთხარით,
 რომ მე ფუტურისტი არა ვარ. მე ერთი პრაქტი-
 კული მოღვაწე ვარ და სად მე სად ფუტურისში
 ეგ სულ ჩემი მტრების მოჭორილი ამბავია.
- კარგი ბატონო, შევასრულებ თქვენს და-
 ვალებას.
- დიდათ დამავალვებ ბატონო, დიდათ!—ეს
 მითხრა, ფრანგული რევერანსი გამიკეთა და გამო-
 მემშვიდობა.
- ბულვარის მახლობლად პავლიე იაშვილი შევ-
 ნიშნე. ერთ დაკეტილ მანქანას, პარაბელიუმით
 მიზანში იღებდა მიუახლოვდი.
- საღამო ახალგაზრდა ფუტურისტს!
- გაგომარჯოს ჩემ თვალთავან პირველ ხი-
 ლულაო!.. ხომ არ მენათესავებით?
- არა ბატონო, არა. ამ რევოლვერს ვის
 უღერებთ?

— არავის. მინდა ვსცადო, იმ დაკეტილ დუ-
ქანს მივარტყამ თუ არა.

— მერე ეს რაში გესაქიროებათ!

— როგორ თუ რაში ია ეკალაძე დუელ-
ში გამოვიწვიე და მინდა ცოტა წავივარჯიშო.

მაშ ხელს აღარ შევიშლით მშვიდობით.

— ნახვამდის, აწლამარადის პირველ ნახულო,
პირველ შეხვედრამდისო მომამახხა და ისევე მოიმარ-
ჯვა რევოლვერი.

ნახევარს მოგცემს და გეტყვის:

„სხვას მერე გადაგიხდია“

(ორ ცალ კაპიკსაც არ მოგცემს
თუნდ სამარემდის მისდისო.)

ვინ იცის რამდენ საწყალ კაცს

ასეთი ბუჩუყებია

იმედ და სასო დაკარგულს

იმისთვის „უჩუყებია.“

ბელაძე.

კვანი

აკროსტიხი-გამოცანა

(ბათუმისთვის)

მუშების სისხლის წოვაში
ის დიდი პრაქტიკანტია,
ობობა შეჭფერს ვუწოდოთ
ანდა წურბელა, ზანტია.
იგი განაგებს საქმეებს
ბათუმის კილით კიდესა,
ჯილდოსაც, კარგა მოზრდილსა,
იღებს ყოველთვის კიდევაც.
ან კი რათ უნდა დასჯერდეს
ცოტასა ასეთ დროშია,
როს მის ხელთ არის უფლება,
თვით კი ზის სალაროშია.
არა ყოფილა შემთხვევა
არვინ არს მოსწრებულია,
დროზე, პირნათლად მუშისთვის
რომ მას მიეცეს ფულია.
რჯული,¹⁾ სირცხვილი, ნამუსი,
ფულზე გასცვალა ხურდათა
ერთს აღარ სტოვებს გაუფცქვენელს
თვით კი სხვებს ნათლავს ქურდათა.
ნამუშევარის აღებას
ვინც მოინდომებს მუშებში,
ერთი თვე უნდა დაჰკარგოს,
მას უნდა სდიოს ქუჩებში.
მაგრამ მოხდება ხშირად, რომ
ერთ თვეს გაგიხდის ორადა,
ან და შენ წილ-ხვედრს შუაზე
გავიყოფს თანასწორადა.

მონსენეპა

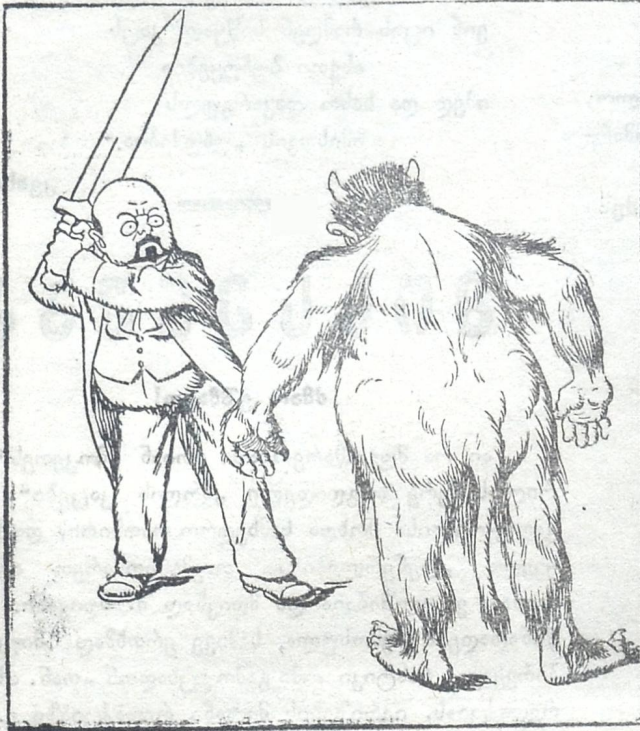
ძმაო ეშმაკო!

აი რა მდგომარეობაში არიან „მოკეთეს“ წე-
რილის მერე ზუგდიდელი „მოდის კაცები“. პირ-
ველ-ყოვლისა მოხდა სამხედრო თათბირი, დაესწრენ
ყველა „ლენერლები“. თავმჯდომარეთ ამოურ-
ჩევით ვ. ალშიბაია და მდივნად მ. მდივანი. სამი
წინადადება შემოსულა, სამივე ერთხმად მიუღიათ.
პირველი: სასტიკი ომი გამოუცხადონ „თან. აზრის“
რედაქციას. იერიშების მიტანა რედაქციაზე ვ. ალ-
შიბაიას მიანდვეს. ის იყო მიიტანა კიდევც, მაგრამ
ჯერ-ჯერობით კონტრ-იერიშებით უკუქცეულ იქნა.
მეორე: ამოირჩიეს აგენტები: პეტრე, სიკო, ნიკო და
სხვანი. „მოკეთეს“ საქმენელათ ვ. ალშიბაია ჰპირდე-
ბა მინგრეფსკის მამულების მთელი შემოსავლის
სამ მეოთხედ ნაწილს. ბ-ნი მდივანი აღუთქვამს აფ-
თიაქის შემოსავლის ნახევარს, ხოლო პ. კვილია კი
მთელ მოგებას საკრედიტო ამხანაგობისას. ამიტომ
აგენტების თითის წვერებზე დადგებიან და ცხადია
„მოკეთეს“ სიკეთეს არ დააყრიან. მესამე: „თავის
თავად ცხადია“, რომ „სახალხო ფურცელში“ წე-
რილი გაგზავნონ. კიდევაც გაუგზავნიათ და „13
პარტის ნომერში მოუთავსებიათ, სადაც ვკითხუ-
ლობთ „ვინმეს“ წერილს“. საინტერესოა მხოლოდ
ერთი გარემოება, რატომ ალშიბაიაზე და, სხვებზე
არაფერს ამბობს ეს „ვინმე“ მეოცე საუკუნის „კო-
რესპონდენტი“. ეშმაკო! თითონ ხედავ, თუ რა
დღეში ვიმყოფებით. ჩვენ იმედი შენს მათრახის
კულზეა დამყარებული. კურთხეულ იყოს იგი აწ
და პარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

გწერს შენი ზუგდიდელი მოციქული.

¹⁾ ექს-ებრაელი გახლავსთ.

ბრძოლა სიძვირესთან.

დაჰკრა მან და მოაკვთა მღევს თავი.

მღევ-კაცი.

საზღაბრო მღევ-კაცი,
უხეში, ვეება...
ალექსანდრ ივანის
ხატისოვს შეება.

(„სიძვირეს“ ეძახდენ
გოლიათს მღევ-კაცსა...
„ქალაქის მოურავს“
მუნ დამხთურ ზე-კაცსა).

სასტიკი ომი...
ძალას არ ზოგავენ...
ერიშით მიდიან...
ღელავენ, ზორგავენ!

იელვა მახვილმა
და თავი მღევისა
მიწაზე დაეცა
მკვესავი წყევისა.

რაინდი ბუტბუტებს
მთრთოლოვარე ბავითა:
— აღდავსებ ჩემს ქალაქს
აწ სანოვავითა!

მაგრამ ეგ რასა გავს?!
მღევს ერთის ნაცვლად
ორი, სხვა ამოსდის
თავი ტანთ ახლოდა.

იელვა მახვილმა,
და იგი თავები
მიწაზე დაეცენ
გლახ სანახავები.

სჩანს მდევ კაცს უღიმის
ტკბილ საწუთროება
და ორის სანაცვლოდ
ხუთი სხვა მოება.

აღშფოთდა რაინდი
ამ სანახაობით

და კვალად ეკვეთა
მდევს გამბედაობით.

ხმალს იქნევს, ვითარცა
თავადთა მარშლები...
თავნი ძირს სცვივიან
ვით პანტა ვაშლები.

მდევს ოთხის მაგივრად
რვა თავი მოება
და რაინდს აშინებს
ეს გარემოება.

იშიშვლოს მახვილი
და სისხლი დაღვაროს?
ვაი თუ რვის ნაცვლად
თექვსმეტი ახაროს!

ეშმაკი.

დეპეშები.

დ. ზუგდიდი. „თან. აზრში“ მოთავსებულმა წერილმა: „ვერიდოთ მოდის ხალხს“, ძილი დაუფრთხო ზოგიერთებს. ამიტომ ჩვენ ამხანაგები პროტესტს, უცხადებთ ჯერ-ჯერობით „მოკეთეს“, რომ ეს „მოდრავი“ საზოგადოება გამოაკოცხლა და შეანძრია. ამ პროტესტის შემდგომ დარწმუნებული ვართ, რომ „მოკეთე“ ბოდიშს მოიხდის „მოდრავ“ საზოგადოების წიააშე, შევა მათ მდგომარეობაში და მით უზრუნველ ჰყოფს, რომ სიზმრათ და ცხადად არ ელანდებოდეს ამ საზოგადოებას „მისი“ სახე.

იქიდანვე. ზუგდიდის აფთიაქი ჩინებულათაა დაყენებული. რა არ გინდა რომ იქ არ იყოს: ყოველ დღე და ღამ არის გამართული კონცერტი: ცეკვაობა, ბუქნაობა, სიმღერა, ქეიფი. სხვა და სხვა ქალაქებიდან არიან მოწვეული „სახელგანთქმულნი“ მომღერალნი“ წამალს ხომ „ჩინებულად“ იძლევიან: გარედან სახმარს კუქის ტკვილზე აძლევენ, პეტრეს სახელზე გამოწერილს კი პავლეს.

ოჩიკოჩი

ქუთაისი. აქ გუშინ, დილის მიტარებელით ჩამოვიდა ფოთის ქალაქის თავის მოადგილე ბ-ნი გალაქტიონ ტყემალაძე, ეძებს ცირკულიარს, რომლის ძალითაც ყოველ უსიამოვნო მოსამსახურის გაგდება უნდა ხდებოდეს 24 წამის განმავლობაში.

იქიდანვე. ხმა გავრცელდა ილია მანუჩარის-ძემ დასწერა ახალი საოპერეტო დრამა, რომელიც ასე იწყებაო:

„მე ვარ და ჩემი ნაბადი
გამთენებელი ღამისა,
წინ მიძევს დუმა მსუქანი,
მადაც კარგი მაქვს ჭამისა.“.ო.

მიუჯღუგუნ.

ს. ერკეთი. სწორეთ იმ დროს, როდესაც გერმანელებმა ვერდენის საწინააღმდეგო ოპერაცია დაიწყეს, ერკეთის მომხმარებელ საზოგადოების „ღარიბთა საშვალების“ გამგეობაზე ახალი სისტემის გაბეცობით შეიარაღებულმა ოპოზიციამ, უკაცრავათ, ინტრიგან-ავანტიურისტ-უზურპატორთა ბრტყამ, სასტიკი იერიში მიიტანა. გამგეობა თავის

პოზიციაზე აღმოჩნდა და შერცხვენილი უკუ აქცია თავდაპხსნელი. მოსალოდნელია, რომ ეს ვაებატონები ახლაც არ დაცხრებიან. იმედს არ კარგავენ. მაშველ ჯარს ამზადებენ და ხელმეორეთ სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლისთვის ემზადებიან.

რქიანი.

სამტრედია. წ. კ. ს. კრების შემდეგ, ყოფიფილმა გამგეობის წევრმა ქ-ნმა ან. სიხ—ძისამ განაცხადა: „შემოყარეს ბატონო ქუჩიდან ჯიბიგირები და იმით გაგვაშავესო.“ ჯიბიგირების როლში უნდა იგულისხმოთ ადგილობრივი გლეხები, რომელთაც საწევრო გადასახადის შემცირების შემდეგ საშვალება მიეცათ საზოგადოების წევრობისა და თავისი სურვილის გამოთქმისა.

ქ-ნ ან. სიხ—ძისას, თამამად შეუძლია ცნობილი ელენე დარიანის ლექსი ასე გადააკეთოს:
„რისხვა მაგიეებს. ვერ ვიგუე შავი კაბანი“

თ ა მ ა კ ო ნ ი (შეშანებული გლეხის დეპეშა)
13 თებერვალს საზარელი საღამო გაგვითენდა¹⁾ სოფელს ყაჩაღთა ლაშქარი დაესხა. საღამოდან მეორე საღამომდე საშიშარი წივილ-კივილი ისმოდა. ზოგს ყიზილბაშები ეგონა, ზოგს ოსმალოები, ზოგს გერმანელები, ზოგს იაპონლები. დაიჭირეს ქალები ბავშვები, განურჩევლად სქესისა. ტყვეებს მოუყარეს თავი და კონტრიბუცია მოსთხოვეს. ვინც გადაიხადა გაანთავისუფლეს. დანარჩენები გაირეკეს წინ და ნაოღალევის მხრით გაუყენეს. სწორეთ მეორედ მოსვლას მოგაგონებდა მტრების თავდასხმა. არავინ იცის, რა უქნეს ოსმალებმა ტყვეთ წაყვანილებს. ცხადია ყველანი ამოსწყვიტეს.

თამაკონელი გლეხები, სასწაულით გადაჩენილი²⁾

1) „საღამო გაგვითენდა“, აი რას ნიშნავს შიში!

2) ახირებული საქმეა შიში. ჩვენმა რედაქციამ ეჭვი შეიტანა ამ ცნობის სინამდვილეში და მიმართა ადგილობრივ კორესპონდენტს. პასუხი ასეთია:

არავითარი ოსმალო, გერმანია და მით უმეტეს იაპონია ჩვენს სოფელს არ დასცემია. არც უბრალო ყაჩაღები სწვევიან მას. ცნობა გაზვიადებულია. ის პირნი, რომელის შესახებაც შეზინებული გლეხი სწერს ჩვეულებრივი „სტრაჟნიკები“ იყვნენ: კილასონია, იაგორა და მათი ხელმძღვანელი ნესტორ კოკაია. ეს სამი კაცი შეზინებულ სოფელს მთელ ლაშქრად მოეჩვენა.

ნეტავ ვიციოდ როდის შეეჩვევა ჩვენი ხალხი თავის ხვედრს.

ასეთია შიში. სამი კაცის ლაშქარი!

მესტვირული.

(ანისთვის)

დაუკარ ჩემო ქამანჩავ!
დააღუღუნე სტვირია...
ეგრე რას დაღუმებულხარ?
სტკვი რამე, გახსენ პირია.

აბა გაბედე, დაუკარ,
რაც აქ ამბავი ხლებოა;
როდესაც ჩვენში ახალი
საღდათი იკრიბებოა.

ზოგისთვის სეტყვის ქარი ქრის,
ზოგისთვის დარი დგებოა...
აგენტებ-მექრთამეები
ფეხის ცერებზე დგებოა.

იციან, ბლომათ ქანქარი
მათთვისაც დაითვლებოა.
მათთან სიძვირეს რა უნდა
სხვის ხარჯზე გამოთვრებოა.

ვინც რომ მეტს ქანქარს აიღებს
ხელობათ ჩაეთვლებოა.
იმათთვის გასახარია
მათ მსხვერპლს რომ ტყავი სძვრებოა.

იმათი ტყავის ნაძრობი
კეთილ საქმეზე დგებოა..
(განა კეთილი არ არის
რომ კარტში წაიგებოა?)

დუქანსა, სამიკიტნოში
დროებაც გატარდებოა.
დიდებს არ დავასახელებ
სხვა დროსთვის გამოდგებოა,
განკითხვის დღე რო მოაწევს
სუყველა გამოტყდებოა.
წვრილ-ფეხა აგენტებისა
ჩამოთვლაც მიძნელდებოა
მათ რიცხვში ფიხო, იოსებ
უკან არ ჩამორჩებოა.
არც იმათ აწყენს მათრახი
თუ ვასილს შეერგებოა.

დაუკარ შენი ჭირიშვი
ნაქები ბიჭებშიაო,
ფარახეთელი მესტვირე
გთხოვს ვიგო კრიჭეშიაო.

უბრალო საუბარი*)

სუფსის ბაზრის ცხოვრებიდან.

ახალ ჩამოსული დაქრილი ჯარის კაცი ონო-
ფრე, ყვარჯენით ხელში, და მისი მეზობელი
ფირანა.

— აგი ყველაი კაი მითხარი, ონოფრე, მარა
რეიზა არ მიჩივი, როის გათავდება აი ჩხუბი?

— მაგის პასუხი, ჩემო ფირან, ადვილი არაა!

— ადვილი რომ არაა იმიზა გკითხავ.

— ომის გათავება, ჩემო ფირან, მტრის და-
მარცხებაზეა დამოკიდებული.

— კაი დაგემართოს..

— შეძლებით კი შევიძლებთ, მარა ამას დროი
უნდა... დროი კი ძვირია გვიჯდება.

— კაი რომ შენ მაინც პაწაი ხნით გამოგი-
შვენ შინ.

— კაი გამოშობაა სტორეთ! ორფეხი წვევდი
და სამ ფეხი ჩამოვედი. ფირან! ჩხუბის ამბავი იქი-
ნეც მეყოფა, შენ აქაური მითხარი რამე.

— ახალი აფერია ძამია და რაც არის რა
საინტერესოა...

— ჩემდა ყველაფერი საინტერესოა.

— რა გითხრა,—აგი შენც იცი რომ ჩხუბის
მიზეზით, ყორიფელ საქონელს...

— აი ყოლგან ასეა.

— ჰო, კი, ყოლგან ძვირი იქნება... მარა
აქოური ვაჭრები რომ შობა, იგი ღმერთმა ნურა-
კაცს აქნოს. კაცო! ერთი ალაბი ნარმა რა უნდა
იყოს, და იმასაც თუ მოახერხეს მანათად მოგყი-
დიან, უნდა იყიდო, შიშველი ხომ ვერ გვიარ.
კიდევ კაი რომ ჯუმათის სტანციაში—კოოპერა-
ციაში ყიდიენ პაწა მისაკარებელ ფასებში...

— კი მარა... კოოპერაცია ხომ აქანაიც ყო-
ფილა, და პაწას მაინც გააიფებდა რაძეს.

— კი, აქანაიცაა, მარა შით პურის მეტი
აფერია.

— არა ძამიავ, კოოპერაცია ძან საქმეა.
დღეს თუ მარტო პურია, ხვალ სხვაიც იქნება და
ნელ ნელა წინ წავა.

*) უმორჩილესად გთხოვთ ეს „უბრალო საუბარი“ არ
აუთროთ ბ-ნ ივანე გომართელის „უბრალო საუბარში“. უმ-
თავრესი განსხვავება იმაშია, რომ ბ-ნი გომართელი „უბრა-
ლო საუბარს“ „უბრალო მკითხველისათვის“ სწერს, ხოლო
ბ-ნი სოკო კვერცხი კი „ბრალიანი“ მკითხველებისათვის.

— კი, ვითომ არა თუ? ძაან საქმეა მარა პა-
წას რომ თავს შეიწუხებდენ და რამეს მუშაობ-
დენ სანამ თლა ტყავს გაგვაძრობდენ... ვინ იცის
ხვალ ვინ დარჩება ცოცხალი, დღეში ხუთი გზობა
ველი მობილიზაციას.

— ვაქრობა ასეა ძამია, მარა აგი რაღაიზაა,
რომ საქონელს დუქნების წინ კლავენ, რას შო-
ბიენ ბაზრის დეპუტატები და სანიტარები?

— აგი ჩემო ონოფრე, შეჩოული ჭირია, არც
შენ გაგიკვირდებოდა ამ ერთს წელიწადს სხოგან
რომ არ წასულიყავი.

— ხომ ყავს ბაზარს ძველებურათ დეპუტატ-
ტები.

— კი არიან ამორჩეულები... ზოგჯერ აპუ-
ზუნდებიან, ვითომ რამეს ვაკეთებთო, მარა მეორე-
მესამე დღეს ერთს ან მეორე მოვაჭრეს ვერგება
ვახშმის ან „პატარა ზაკუსკის“ გაკეთება და საქ-
მეც მიფუჩჩებდა.

— კაცო, მართალია კაი ხანია აქანაი არ
გყოფილვარ, მარა აქაურ ვაჭრებს კარგათ ვიცნობ
და იგინი დეპუტატ-სანიტარებს ვახშამს გაუკეთებს?

— დეპუტატებს უკეთებენ, თუ სხვას...

— თლა ასეც არ იქნება შენ რომ ლაპარა-
კობ, ჩემო ფირან.

— მე რომ მკითხო სტორეთ ასეა...

— ტყუილია გკითხე ოჯო თვარა, რაში გვე-
საჭიროება... იგინმა იკითხოს, ვინც შით ცხოვ-
რობს.

— რეიზა ჩემო [ძამია? სოფლის კაცი რომ
ვარ, ავ და კას მეც ქე მივხთები—კვირეში ერთს
მაინც გამუალ ბაზარში და რომ წმიდათ გვეიარო
და ღორის ბალანში არ ამოვისვარო, მაწყენს თუ?

— კი არ გაწყენს, მარა...

— რა მარა, ჩემო ძამია, მართალია, დღეს
ჩხუბია ასე ქვია აირია ქვეყანა, მარა ვინც ცოცხალია
იმას სვინდისი და პატიოსნება უნდა... ბარალამ
ამასაც გეტყვი რადგან ლაპარაკში შევეყვით რასაც
აქანაი „მოდისკა“ ქალები შობიან.

— ფირან, შენ ქვეყნის აპეკუნობა ნუ გი-
ყვარს, რა უნდა ქნას იმფერი სხვას რომ არ ექ-
ნას?

— რა ვიცი რა უნდა ქნას? დღეი ატყუებენ
საწყალ ხალხს, შენს ციკას ხელობას ვასტავლი-
თო, ახთიებენ სტავლის ფასს. ღამე კი, რავარც
ციკებს მოიშორებენ, იგინის „მასტერსტოში“

არის ერთი ვაი უშველებელი და უხიდებელი ამბა-
ვი, არა ძამიავ! ქვეყნის აპეკუნობა კი არ მინდა,
მარა რაც ლამაზი და კაი არაა იმას კაცმაც უნდა
ერიდოს და ქალმაც.

— ფირან ჩემო, იმ ქალებს დიეთხუე და იგი
მითხარი რა ქნეს სუფსაში თეატრს რომ აშენებდენ

— ჯერ იმ ქალების საქმე გამათევებიე...

— რაში მინდა იმ ქალების ამბავი, რაც უნ-
და იგი ქნან.

— რავა დავანებო რაც ქვეყანაზე კორია ყვე-
ლა იმათი მოგონილია. გეიგებენ რამეს თუ არა
გაბერვენ, და მოზდებენ მთელ დუნიას. ერთი კი
უქნეს აქაურმა ზოგიერთმა ქალებმა, რომ ახლოს
ალარ იკარებენ. მარა ამ ხანებში გამოუჩნდათ ვინ-
ცხა კინის გზის ქალი და შეიძლება კიდევ გადა-
ქარბოს იგენს.

დაანებე თავი კაცო, მითხარი რა ქნეს თეა-
ტრის აშენებაზე?

— რას იზამდენ, ვინცხა მადლიანებმა ქე შე-
მოსწირეს პაწაი ფარა, ფიქრობდენ კიდევ აშენებას
მარა ამ უშველებელ ჩხუბში თეატრიზავის სცალია.

— რეთია ფარა თუ იცი? ან ხომ არ იმსუ-
ქნიან?

— რეთია არ ვიცი, მარა რაც შემოვიდა ქია
ყველაი კიდევაც გაასესხეს პაწა სარგებელს შემო-
იტანსო, მარა ისევ ვაქარს ასესხეს რომ უფრო კა-
რგათ წვიყვანოს მისი საქმე.

— გეტყობა ძალიან გულმოსული ყოფილხარ
ჩემო ფირან, ყორიფელზე, მარა ავარ ღვთის წყა-
ლობით მალე ჩხუბი გათავდება და ყველას შეური-
გდება.

— ჩხუბის გათავებას მივესწრობოდე თვარა,
ქალებსაც და ბაზრელებსაც ყველას თავი უტეხია
მე არ ვინალოო.

სოკო კვერცხი

სახსერეს ამბები.

ბატონი "კორდის" პროვოკატურულ წერილს რომელიც გაზეთი „მეკობრი“-ს 115 ნომერშია მოთავსებული, დიდი ზემოთ მიეგება, ის ვითომ ინტელიგენტთა ჯგუფი, რომელსაც შრომის მოყვარეთა სახელით ნათლავს ავტორი.

ამავე წერილში მოყვანილი ცნობა, აქაურ სამკითხველს შესახებ, რომ იგი „უზრუნველყოფილია“, სრული ქეშმარიტებაა, რადგანაც სამკითხველოს კარებს დღე და ღამ ორ-ორი კლიტე აქვს, ცხადია იმ გონივრული მოსაზრებით, რომ გამგეობის თავმჯდომარეს, დავით ლეკვიანაძეს, შიგ არავინ შეეპაროს.

იგივე ლიტერატორ-პროვოკატორი „კორდი“ არწმუნებს მკითხველ საზოგადოებას, რომ „შრომის მოყვარე ინტელიგენცია დღე დღეზე ებრუნება კოლპერატიული სავაჭროს გახსნას“. თუ რა დარგის „შრომა უყვარს“, ზემოხსენებულ ჯგუფს ცხადია ჩანს ბ-ნი „კორდის“ მოღვაწეობიდან. კოლპერატიული საზოგადოება კი მამა იაკობიშვილის მეთაურობით არის დაარსებული და არა იმ მცონარეთა ჯგუფის, რომელსაც მიეთ-მოეთი „კორდი“ ათვისებს.

ხმებია, რომ ამ არარაობის გამომხატველი ჯგუფის საბატიო წევრს ქ. კ. ი. მკაცრი წინააღმდეგა მიუტია ერთი მასწავლებელი ქალისათვის: თუ გაბედავ და საჩხერის ახლად დაარსებულ სცენაზე მიიღებ რაიმე მონაწილეობას, დაუყონებლივ განდევნილ იქნები მასწავლებელთა კორპორაციისაგან. აი საუკეთესო ნიმუში ამ ენა-ტარტალა საქმე პატარა ჯგუფისა.

აქაური საზოგადოება დიდ საგონებელშია ჩავარდნილი. შიშობენ: ვაი თუ ზემო აღნიშნული მატყუარებისაგან ანაშნორებ ჰაერს, ზაფხულის სიცხეებმა მოუსწროს და რაიმე უცნაური სენი გაჩნდეს. ასეთი მოლოდინის თავიდან ასაცილებლათ განუძრახავთ ახლო მომავალში ბატონი ეშმაკი მოიწვიონ, იქნებ იმისმა სამართლიანმა მათრახმა მოგვაშოროს ეს ბნელეთის მოციქულებიო.

ველინჭი.

წერილი რედაქციას

ბ. რ. ჩემგან დამოუკიდებელ მიზეზების გამო, დღემდინ არ მქონდა საშეაღება პასუხი გამეცა ეშმ. მათ. № 5-ში ხიდისთავ-ბუქნარელ თანამოაზრეების მიერ მოთავსებულ საპროტესტო წერილზე. ბუქნარ-ხიდისთავის თანამოაზრენი მე ბრალს მდებენ, თითქოს კერძო ინტერესითა და შეუფერებლად შეეხებოდე მათ პიროვნებას. მე ვამბობ, არავითარი კერძო ინტერესი არ მქონებია იმ ორი პიროვნების, არამედ მე ჩემი მოქალაქობრივი მოვალეობა შევასრულე. ქეშმარიტ ფაქტის აღსადგენად ვიწვევ სამედიატორო სასამართლოში, რომ გორც იმ ორ პირს, აგრეთვე ხიდისთავ-ბუქნარის თანამოაზრეებსაც. ჩემის მხრით მედიატორეთ ვსახელებ ქაშვარდი მეგრელიძეს. ვადას ვაძლევ დღიდან ამ წერილის გამოცხადებისა ოც დღეს. იმედია ისინიც დაასახელებენ მედიატორს.

კოსანდილე.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია ამით აცხადებს, რომ უსახელო ავტორებისა და უცნობ პირთა წერილები ჟურნალში არ დაიბეჭდება.

შემთხვევითი კორესპონდენტის ვინაობას და წერილში აღნიშნულ ამბის სისწორეს უნდა ამოწმებდეს ვინმე რედაქციისათვის სანდო პირი.

სარედაქციო წერილი უნდა დაიწეროს ქალაქის ცალ გვერდზე და ყოველ აღნუსხულ ამბავს თან ახლდეს საჭირო ახსნა-განმარტება.

რომ სარედაქციო წერილი რედაქციაში მოსკლამდე არ გახსნან, საჭიროა კონვერტზე აღრესის შემდეგ დაეწეროს: „ეშმაკის მათრახისათვის“.

უმარკო წერილებს რედაქცია არ იხსნის და დაწუნებულ მასალებს არ ინახავს.

ბისკვიტს. (ყვირილა) თქვენ იწერებით ვიდაც შანტაყისტის შესახებ:

„ის გაყბატონი მდიდრულათ იყო ჩანმული და წვერ-უფავშიც სულ განაძრული ქქონდა. დიდა სარტყა-

ღია ასეთ განათლებულ ინტელიგენტ ადამიანსათვის ასეთი ურიტო საქმის ჩადენა“.

წვერ-ულვაშის მოპარვისთვის თუ განათლებულისა და ინტელიგენტის მოწმობა უბოძეთ, მაშინ რაღას იზამდით თავიც რომ გადაპარსული ჰქონოდა?

თვენი შეხედულობა რომ მართალი იყოს, ბ-ნო ბისკვიტო, თითოეული დალაქი დღეში ასიოდე ინტელიგენტს შეგვძენდა. ჩიკ-ჩიკ, ფბიკ-ფბიკ და გათავდა!

ჩხარისპირელ ეშმაკს. არ დაიბეჭდება.

ჭკუის კოლოფს.

გაწევე გადვიარ ტყე-დრესა,
ვეწევი აფთარ ვიჯგულისა,
დავეტაკები იმ ვერავს
გაფანადგურებ იმ მგელსა.
რავსა ძირშაგე წაფცელი
აღარ დაუტყე ნასასსა,
გადმოფურინდები უკანვე
ეგელსა ვახარებ ამასა.

გირჩევთ, პატენტი ამ „კოლოფის“ ტარებისა არავინ გამოგტყუოსთ.

ეზლიანს. (სუფსა) თქვენ იწერებით:

„სუფსა დიდი სამრეწველო ცენტრა შეიქნა, მით უმეტეს, რომ აქ იურთან თავს რკინის გზები ბაქოდან და ბათუმიდან“.

ასეთივე „ცენტრებია“ ჯუმათი, ნიგოთი, ნატანები, ჩაქვი. ვინაიდან „თავს იყრიან რკინის გზები ბაქოდან და ბათუმიდან“. განსხვავება იმაშია, რომ მათ „ეზლიანი“ კორესპონდენტი არა ჰყავთ.

ხუნავს. (ლანჩხუთი) გვაცნობებთ:

„ა. ცინცაძისა და მონჩილაძის სამიკიტნოში იკრიბებიან ვაჭრები და ისეთ საქციელს ჩადიან, რომ კაცობრიობას არ შეეფერება“.

ვაი, თუ დანაშაულიც ისე გაზვიადებულია, როგორც სამიკიტნოში მოთაღაშე „კაცობრიობა“.

გ. მესხელს. (ბორჯომი) არ მიგვიღია.

ხირხიპოლ-სიკინჭელაშვილს. (ხარაგაული) თქვენი ნახირხიპოლ სიკინჭელაშვილიევი სტატია არ გამოდგა და კალათისკენ წახირხიპოლ-სიკინჭელაშვილს დაუბრუნებია.

კოსტა ლიკლიკაძეს. (ქუთისი) თქვენი სცენა არც გურულია და არც საინტერესო.

ჭინჭრაქას. (კუხი) თქვენი ლექსი ასე იწყება:
დათუმს დათობა ვიკისრე
ვერცარს გაფხდი ამითა
სარწმუნოებას სელი ვკარ
შეუქმავადი ეშმაკებს“.

ჩვენ დიდი დამფასებლები არა ვართ, მაგრამ ვფიქრობთ, რომ თქვენი ლექსი ძლიერ ახლოს უნდა იყოს დათვურ პოეზიასთან.

**„ეშმაკის მათრახის“ ხელის-
მომწერთა საყურადღებოთ:**

ვთხოვთ ხელის მომწერლებს ჟურნალის ფული ვისაც არ გადაუხდია ადრე გამოგზავნონ, წინააღმდეგ შემთხვევაში „ეშმ. მათრახის“ გზავნა შეუწყდება.

ფული უნდა გამოგზავნოს შემდეგი ადრესით: Тифлиς, Ольгинская № 6, С. Таварткиладзе.

რათა გამოცემის ნება-რთვა არ დაიკარგოს, გამოვა აღდგომის წინა დღეებში მხოლოდ ერთი ნომერი იუმორისტული ჟურნალი

„მათრახი“

(მათრახოსანის რედაქციით),

რომელშიდაც მონაწილეობას იღებენ: - ეშმაკეული, მ. ცხვირაძე, ბუტუნა, გოგია, შხანკოლა, ეშმაკის ფები, ბერი ქელანი, განჯის-კარელი, გურიანთელი და სხვანი.

აღსასრული აღაშინის ტანჯვისა!

სუსუნათის წამლოზა.

ნ წელიწადი გავიდა, რაც ჩემი გამოგონილი წამალი „რაპიდი“ გასასყიდად გამოვიდა, სამკურნალო ბაბქოს ნებართვით № 1295, სუსუნათის წამლოზისთვის, როგორც მაგარი, ისე ხრონიკულისა. ამ ხნის განმავლობაში „რაპიდი“-ს პრეპარატით ათასობით ავთომყოფი სრულიად განიკურნა, რომელთაგანაც სამადლოზბელი წერილები მაქვს. წამლოზის ასეთი ნაყოფი უფლებას მძღღევს, პრეპარატი „რაპიდი“-ი, როგორც ყველაზე არსებითი და სწრაფად მომქმედი საშუალება ამ სნეულებისა, ვურჩიო ყველას.

უკანასკნელ წლის დაკვირვებამ კვლავ დაამტკიცა, რომ „რაპიდი“-ის პრეპარატით წამლოზის შემდეგ სუსუნატი რომ არ მორჩენილიყოს ამისთანა შემთხვევა არ არის, ამისათვის გადაჭრით ვაცხადებ, რომ რაც უნდა ხანგრძლივი იყოს ავადმყოფობა ჩემი გამოგონილ საშუალებით სამ კვირაში წამლობა საკმარისია სუსუნათის მოსარჩენათ, და „რაპიდი“-ის შემწეობით სრულიად მორჩენილად უნდა ჩაითვალოს.

მართალია, უკანასკნელ წლებში სუსუნათის (გონორეი). წინააღმდეგ ბევრი საშუალება გამოჩნდა, რომელნიც ჩქარა და არსებით განკურნებას ჰპირდებოდნენ და ავადმყოფთ, შესაძლოა, გულიც გაუტყდა ამ წამლოზის უნაყოფობით და სამართლიანად შეუძლიანთ ექვის თვლით შეპხედონ ჩემს წამალსაც — ამ შემთხვევაში მამოს ყურადღებას იმ გარემოებაზე მივაქცევ, რო ჩემი რწმენა „რაპიდი“-ის უებრობაში და ჩემი დაპირება ლიტონი სიტყვა რომ არ არის, ამის დასამტკიცებლათ ყველას, ვინც ჩემგან პრეპარატ „რაპიდი“-ის როს ორმაგ ფლაკონს (წამლოზის მთელი კურსი) დაიბარებს, წამალთან ერთად ეგზავნება ჩემგან ხელწერილი, რომ უკეთაუ არ მოარჩინოს, ფულს უკანვე დაუბრუნებ.

ნიმუში ჩემის ხელწერილისა: „მე, ამისა ქვემოთ ხელისა მომწერელი, ამ ხელწერილს ვაძღვე ბატონს (ამას და ამას) იმაში, რომ მივიციდე რა მას ჩემი „პირად“-ის ორი ფლაკონი, სუსუნათის წინააღმდეგ, თავდები ვარ, რომ ოცი ღლის წამლოზის შემდეგ ეს სნეულება სრულებით გაქრება. თუ აღნიშნულ ვადაზე რომელიმე ლაბორატორიაში შარდის გამოკვლევის შემდეგ აღმოჩნდება განუკურნებელი, მაშინ ვალდებული ვარ რვა მანეთი დაუბრუნო“ (ხელ. მოწერ.).

ზემოდ მოყვანილ ცნობას, რომ ბევრს განკურნებულ ავადმყოფებისაგან სამადლოზბელი წერილები, გადავწვიტე ჩემს განცხადებებში მოვათავსო ხოლმე ახალი მადლოზის წერილები. ამ წერილების დედანი (აუარებელი) ჩემთან ინახება და ყოველს მსურველს შეუძლიან მათი ნახვა. წერილების სინამდვილეში თავდები ვარ, თუ რომელიმე მათგანი დედანს არ ეთანხმება, ვალდებული ვარ, გადავიხადო 1000 მანეთი რომელიმე საზოგადოების სასარგეილოდ.

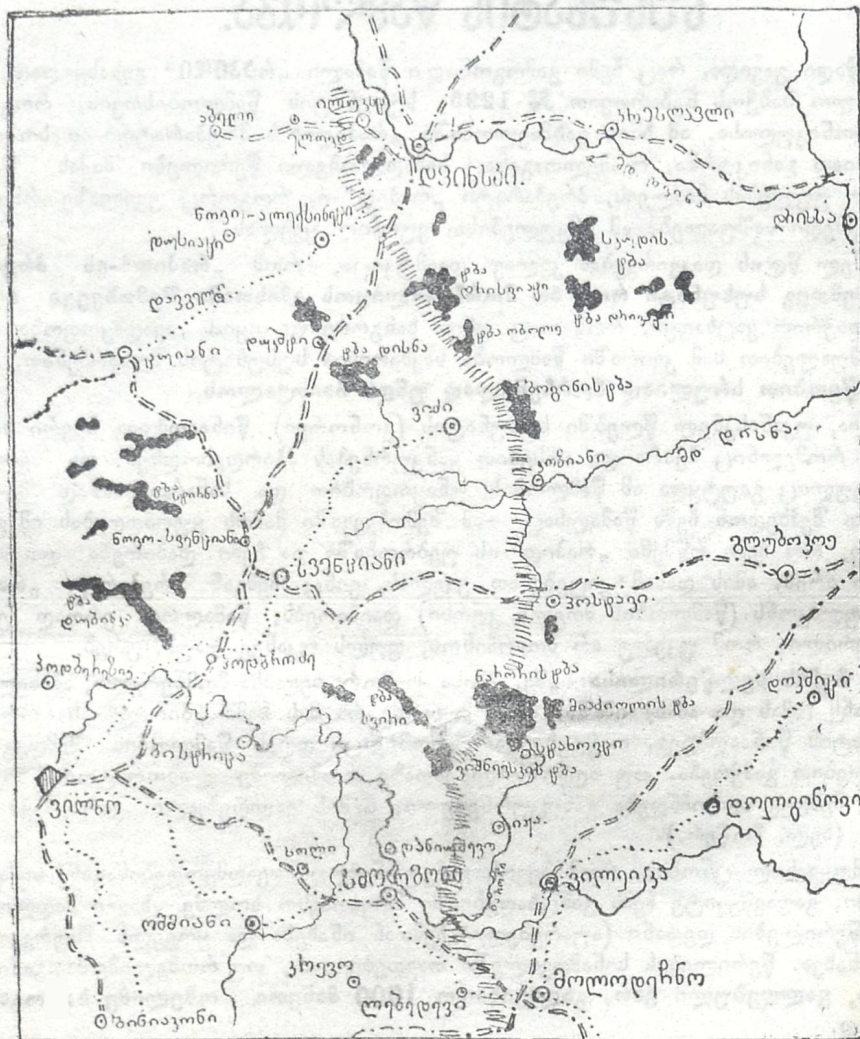
17. მ. ხ., ბ-ნო დელამურე! დიდად გმადლობთ თქვენი წამლის „რაპიდი“-ისათვის, რომელმაც ერთბაშათ იქონია კარგი გავლენა. ძნელია განცხადების დაჯერება, მაგრამ თქვენი განცხადება კომერციული მოსაზრებით არა ყოფილა, არამედ ავადმყოფს განკურნებას ურჩევს, ამაში თვითონ დავრწმუნდი, განმეორებით გიხდით მადლობას.

ნოვგოროდი 14 მარტი, 1914 წ.

3. 6. 3. 6.

წამლობის სრულ კურსის, ორმაგ წყვილ ფლაკონის და კოლოფ პილულის ფასი ცხრა მანეთი. გაგზავნით და ფასდადებით ათი მანეთი. ფასდადებით გაიგზავნება მხოლოდ მაშინ, თუ ბედ წარმოადგენენ 3 მანეთს.

Съ требованіями и заказами обращаться исключительно кавказское отдѣленіе Московской Лабораторіи М. Деламури. Тифлисъ Эриванская площ. Пушвинская 3 отд. 3/м. верхній этажъ.

აღმოსავლეთის ბრძოლის ჰირი.